

Womhaj Bóh!

Číslo 16
18. hapr.

Číslo 7.
1897.

Serbske njedzelske lopjenka.

Wudawaju so kóždy kobotu w Esmlerjez knihiczišcezetni w Budyschinje a šu tam dostač sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 wv.

J u t r n.

Jan. 14, 19:

„Ja šym žiwj, a wy budžecze tež žiwj.“

Halleluja! Spěwajecze temu Anješej nowy khěrlušch, njech jeho khwalba šlyšchana budže w šhromadžijnje tych šwjatych. S tutymi šlowami pjalmisty dajeze mi waš štrowicz, wy lubi čitarjo, na šwjatej jutrowniczzy. Eso modlo šmy my hody pšchi žlobiku w Bethlehemje klecželi a na to wulke potajnstwo Božeje šlužby kězbowali, do kotrehož šu šebi tež jandželjo nuts pohladacž žadali: Bóh je šjewjeny w čěle. Se špodžiwanjom šmy na tych nje-dželach po tjióch kralach ja tym šwjatym profetu šchli, hdyž wón šwój lubošny rt wotewri a mózuje předuje, niž kaž čzi pišmawucženi, a hdyž wón zejchi a džiwjy čžini na khudych hrěšnikach, na hubjnych a khorych šwojeho luda. Se šylhojtmaj woczomaj šmy našeho wyššcheho měšchika pšches poštny čžaz pšchewodželi, doniž wón jako najšazpjenišchi na šchizju njewišy, pošlecze ja wšchitkón lud. Ale dženska šanješemy temu šeršchězi žiwjenja nowy khěrlušch, a š nami špěwaja te cherubimy a šeraphimy we wyškofězi, š nami khwali Boža štwórba, š nowemu žiwjenju wotzucžena, te kwětki na šemi, te ptacžki pod njebjom, kiž šu šo šašo se šmy a šmjercze wrócžile, to wšchitko nam wyškajjo napšchecžiwjo wola: Halleluja, halleluja!

„Ja šym žiwj!“ tak pšchiwola tón horještanjeny, dobywaršku khorhoj w ruzy, wješely tym šwojim. Še wam to špodžiwne? Abo njerukuje nam ja to jeho žyle

žiwjenje? Šedžbujecze na jeho šwědcženje: „Budže-li šchto moje šlowo džeržecž, tón njebudže šmjercze wohladacž wěcznje“; abo: „ja šym pšchishol, šo bychu žiwjenje a wšcheho doščž měli“; abo: „ja šym tón khleb žiwjenja; ja dawam wodu, kotraž šo do wěczneho žiwjenja žórli; ja šym to horještawanje a to žiwjenje.“ Šedžbujecze na jeho škutki: W jeho bliškofězi khoroščž, šlaboščž, hubjenstwo njemóža wostacž. Šsamo kotřiz šo jenož wobruša jeho drašty dótknu, budža wuštrwjeni. Šaj tež morwi na jeho šlowo horje štawaju. Wón štupi do Šairuškowego doma a rjeknje wo jeho džowzy: „Wona njeje wumrjela, ale spi, a Šairušk ma šwoju džoweczicžku šašo. Wón dótknje šo w Šlainje teho kašchěža: „Młodzenzo, ja praju čzi, štañ horje“ a pšchewobrocžki tej žarowazej wudowje jejnu šrudobu do wješela. Wón šawola w Bethanii do rowa nuts: „Lazaro, pój won!“ a Lazarušk pšchindže won šwjashany š plachtami na nohomaj a rukomaj. Ale džiwnje, kotryž ma to žiwjenje šam w šebi, dyrbi do šmjercze. Žudašch da šebi ja njeho 30 šlěbornikow wuplacžicž. D šwěcze, hladaž horje, tón šeršchta, kiž čze štwori, tón wišy na šchizju. Šapka po šapzy běži jeho šwjata krej po šchizju dele, jeho blědy rt šdychuje: „mi chze šo picž“, jeho wócžko šo lama, jeho wutroba šměrom šteji. Šeho pšchecželjo jeho čžělo š šchizja dele wošmu a jo do rowa položja. Šdže wostanje nětk jeho šlowo: „Ja šym žiwj?“ D nje-šlyšchijšch ty jutrowne šwony: „Šchryšt je horještanyl a se wšchey martry čžahnył; teho mamy šo šradowacž; Šchryšt šam chze naš trošchtowacž.“?

Či njewěrjazy snaja jenož morweho Šhrystuša, wulkeho profetu i Nazaretha, kotryž psched 1800 lětami wučesche, čerpjesche, wumrje a w rowje jatwosta. A hdyž tež woni jutry šwjećza, je tola wšhitko jich rěčjenje wo nim jenož kaž žalbowanje teho wulkeho morweho i myrrhu a i alc. Mašch ty tež hiščeže jereho morweho Šhrystuša, abo móžej ty prajiež: Jesuš je žiwý? Wot twojeho wotmolwjenja wotwišuje twoje jutrowne wješele. O luba dušcha, njedaj šo wot prósdneje mudrosčeže teho šwěta šašlepicz, ale šanješ šobu tón nowy šhěrlišch: Wón je žiwý. Šlaj, to je tebi tak wěšče wobkručene, kaž hewaf něšcto na šwěče. Jesuš je žiwý, to wobšwědeča Pětr a Pawol, Jakub a Domašch a wšhitzy japoschtoli. To je žro a jadro jich předomanja. Tuta wěra běži w jich žilach, blyheči šo i jich woczow, šjewi šo w kóždym jich šlowow a škuffow. Jesuš je žiwý, to wobšwědeči pišmo noweho testamenta. Či njepšheczešjo Šhrystušowi šu tuteho šwědka šaniciez chzynli, ale podarmo, to pišmo je wostalo. Šaž nadobne šlēboro je wone wopokajane w pjezy špwtowanja. Wot jejnych šazpiwarjow a njepšheczelow placzi to šlowo: Woni šu wumrjeli, kotsiž temu džěšču, tej knižy, ša žiwjenjom štejachu. Jesuš je žiwý, to wobšwědeči hištorija šchešćijanškeje žyrkwe. Šaf hušto je wona wot šašfawnych dnjow šama šašo i šmjerczi wotšudžena, šaf hušto je Pilatuš šrudowal, šchizowal a pohrjebal a jejny row šašnglowal a pšchi nim wajchtarjow poštajil, a po tšjóch dnjach je wona šašo štanyla. Čzmowe čašy ša žyrkej pšchišdžechu, pod pšchěščehanjom póhanškich knježerjow dyrbjesche wona do podjemškich pohrjebnišchězow čžetacz, ale jejne šwětlo je pšchezo šašo tu čžemnoščž šahnało, a jejny hłóbž je to šchumjenjenje tych wulkich móřškich žolmow pšchetrijechil: pšchetož Jesuš je žiwý. Šow šo njejedna wo jemu wučžbu, ale wo jedny podawš, wo jedny škuff teho žiweho Boha: Jesuš je žiwý. Šchtož šwojej woczzi šam nješaczini, tón dyrbi jo widžiez a wušnacž: Jesuš je žiwý.

„A wy dyrbieče tež živi bneč.“ To je ta druha, niz mjenje wješeła powješčž jutrow.

Marija Madlena, šchto placžesch ty? koho pytašch ty? Woni šu twojeho šnješa přječž wjali a ty njewěšch, hdyže šu jeho položili. Ty šy tu wěru twojeho džěčatštwišhubil. Ty chzynł šo rad šašo tak modlicž kaž w dnjach twojeje mlodoščže. Twoje hrěchi šu murje natwarile bješ tobu a twojim Bohom a nětk chzynł ty rad šašo i mērej pšchiščž. Šchto tebi i temu pomha? Tón horještanjeny. Šchto je se Saula Pawola ščžinił, i teho šrawneho pšchěščeharja šchešćijanow teho najwjetšcheho čžerpjerja Šhryšta dla? — Tón horještanjeny. — Šchto je Augustina, kotryž je šwoje mlode lēta w hrěchach čželnych lošchtow pšchěčžinił, wobnowil i bohobojašnemu žiwjenju? — Tón horještanjeny. — Šchto je tawšhutam, kotsiž bješ šwědomnija šhodžachu a hrěch kaž wodu pijachu, nowe šwědomnje dal? — Tón horještanjeny. — Šchto je tych, kotsiž buchhu kaž ščžina wot kóždeho wětra tam a šem šhablani, wušnacž wučžil: Ša šym pšches Šhryšta šrawne rany, tón prawy grunt nětk namakal? — Tón horještanjeny. — Ša wšhitke pytaže dušche, ša wšhitke šrudne wutrobny placzi tež džęšša: Wy budžecze tež živi.

Wój wučžomnikaj na puezu do Emmauša, šchto štaj tak šrudnaj? Wój njemóžetaž šo do Božich puezow namakacz. Tšchnoščž je waju wobdala. O trojšchtujtaj šo! Tón šnješ je bliško. Ša waju horžymaj wutrobomaj bu-džetaž bōršy pytnycz, šo je wón pola waju, a šo pola

waju wostanje, tež, hdyž šo i wječzoru pšchibližuje. Wy špróžni a wobčeženi a kiž wy na rospadantach pohrjebanych nadžijow placacz, wšmicze jo i wutrobje: Jesuš je žiwý a wy dyrbieče tež živi bneč w nowej nadžiji, w nowym wješelu. — W tych dnjach, hdyž bēšche Turkow móž hiščeže wulka, a woni i šchešćijanškim i jatym i wškowacz šmēdžachu kaž chzynhu, čžehnišche jedny wššoki knješ jako wotpoššlany němškeho šhěžora do škonstantinopla. Šako wón w jutrownym čžafu nimo šdrianopla čžehnišche, wuhlada wón čžlowjeka, kotryž na polu, šam do pluha šapšchehjenty, worašche, i temu špewajo:

Šhryšt je horje štanyl

A je wšchej martry čžahnył atd.

Praschany šchto a i wotkal wón je, wotmolwi jemu tón muž, šo je němški šchešćijan a wot Turki šajaty, kotryž je jemu tajku čžěžtu šlužbu napoložil. „Ša wēm“, wón dale rěčjesche, šo ša muje w tutym žiwjenju na žane wušwobodjenje myšlicž njeje. Duž šo w ščžerpliwoščži do mojeho dōnta podam; a dofelž šo dopomnich, šo šo nětko w mojim wótznyh kraju wješeła jutrownicžka šwjećzi, šym Bohu i čžesčzi a šebi i trojšchtej jutrowny šhěrlišch šapšewal, kotryž šym šebi wot mojeje mlodoščže šem w pomjatkū ššhowal.“ — Šlaj, hdyž je tutón w šwojim šchłowinštwje šo i tym horještanjnym trojšchtowal, duž daj tež ty tej wješelej jutrownej powješčzi nuts šlineščž do twojeje nušy, šhudoby a šhorosčeže, we wērje šo džęžšo teho šlubjenja: wy budžecze tež živi.

A wy, wy žōniške, kotrež wy na jutrownym ranju tak šrudne i rowu džęče, i tym štarosčžwym praschenjom w reži: Šchto wotwali nam kamjen wot rowownych durjow? — o šchto dha pytače wy teho žiweho pola tych morwých? Wón je žiwý — a wy budžecze tež živi.

Wěšče, jako najššlynišchi bješ tymi ššlynimi, šroczi ta šmjercž pšches te kraje. Nětko njemóže jej napschěčžiwostupicz. Šana proštwiša njemotewri jej rušu, hdyž je wona junšrocž šwój wopor šapšchimnyla. Njeje dha tu žadny pomoznik? Še dha to žyke žiwjenje prošdne šdacže, hubjenny próch, dofelž je wone štajne wumrjecze, a dofelž po tej šmjerczi ta wěčžna nōž pšchišdže, ta hłubina, kotraž wšhitko póžrjeje? Ně, a tawšhnt šrocž ně. Tón šnješ je štanyl a rjeknje: Ša šym žiwý a wy budžecze tež živi. Wón je šo šmjerczi jēd a heli mōr ščžinił. — O hdyž moja pošledna šchtunda pšchišdže, a to bēdženje je čžěžke a šmjertna štyštnoščž mje wobdawa, dyrbi mje hiščeže jedny trojšcht džęžecz a jene šwětlo mi šwěčžicz, to šlowo: Ša šym žiwý a wy budžecze tež živi.

Wēr to a šlaj jutrowne šlōnzo wobšwětli twoju wutrobu a žiwjenje. Jutrowne wješele twoju wiuu, twoju štarosčž, twoje ššlyšy, kotrež pšchi rowach placžesch, póžrjeje a ty wšštašch: Ššmjercž, hdyže je twoje žahadlo, hela, hdyže je twoje dobyče? Bohu budž džaf, kiž nam to dobyče dal je pšches šesom Šhryšta, našcheho šnješa. Šamjen!

Matel-Bartški.

Tón horještanjny naš žohnuje se šwojim jutrownym žohnowanjom.

We hłownym měšče Danškeje je žyrkej i mjenom žonina žyrkej; wona je i krašnym i wudžčkami teho najwjetšcheho řěšbarja (šamjenjedyparja) našcheho lēštotetka wuššchena. Pšchi kóždym štolpje štej jedny japoschtol do marmora wudžpany; pšchi woltarju tón šnješ šam, — šnaty žohnowazy Šhryšt wot šhorwaldšena, kotrehož nam našch džęžnišchi wobraš pokajuje. Do tuteho

Božeho doma pšchindže juntróč nēmski bohóglowz. Wón bēsche
 ƒo hižo dawno na to wjeβelil, tule ƒwajatnizu wobladacž. A jako
 nětko pšched ſnamjo teho ſbóžnika ſtupi, bu wón jrudny, ſo ƒo
 jemu tak rjane njeſdajche, kaž bēsche ƒo nadžal. Wón ƒo pšched
 njo ſtupi, k prawizy, k ſewizy; nihdže na njeho tón wulki ja-
 cziſchež nječzinjeſche, kotryž bēsche woežafal. Duž holecžka k njemu
 ſtupi, kotraž mējeſche w tym Božim domje něſchto wobſtaracž.
 Mój Anježe, wona praji, wy dyrbicže ƒo zyle bliſko předku pšched
 ſnamjo ſtupicž, ƒo pollafnyč a ƒebi jo wot delſach wobladacž.
 Tón wučentj cziſjeſche po tych ƒłowach teho džeſeža a na jene
 dobo wuhlada zylu rjanocž teho wotſnamjenja.

Tale dobra rada je nam ſcheſežijanam jara wužitna, ſo
 bychmy ſ njeje nawukli, kaſ mamy naſchemu ſbóžniku ƒo bližicž.
 To doſež njeje, ſo ƒebi jeho ſwontownje wobhladamy, kaž jich to
 wjele ſažo cziwi na tutym jutrownym ƒwjedženju, kotriž bje wſcheho
 ſnutſtowneho cžucža a pomjſljenja na wažnoſež Ahrjſtuſoweho
 horjeſtačža ſa naſchu duſchu jutry ƒwječža. Woni ničo
 nimaja wot jutrowneho žohnowanja. Kaž jeho na
 tutym wobraju wobhladamy, taſ wón ſažo na tutym
 ƒwjedženju ƒwojeje ruzy wu-
 pſcheſtrjeneje džeři wſche
 ſcheſežijanow a čže jim to
 žohnowanje, kotrež je ſ rowa
 pſchinjeſl, wobradžicž, kotrež
 je ƒam wuprajil w tym
 rjanym ƒłowje: „Sa ƒym to
 horjeſtawanje a to žiwjenje.
 Schtóž do mnje wēri, budže
 žiwy, hač wón runje wu-
 mrje. A ſchtóž je žiwy a
 wēri do mnje, tón nihdy
 njebudže wumrječž.“ „Wēriſch
 ty to?“ tón ſbóžnik tele
 ƒłowa wuprajiwſchi Marthy
 w Bethaniji ƒo praſcha. Tole
 praſchenje wón tež tebi ſažo
 na jutrownym ƒwjedženju
 ſtaji, ſo móhl tebe žohno-
 wacž je ƒwojim mērom, kotryž
 nam po ƒwojim dobyčžu
 ſ rowa nježe. Luby ſcheſežij-
 jano! wēriſch ty to? Kaſ
 móhl ty potom hinaſ, hač
 ſo ƒo ſ wērijazeje horjazeje
 wutrobu pollafnjeſch pšched
 nim, ſo by jemu do jeho
 woblicža pohladaſ, kotrež ƒo
 tebi napſhečžiwu ƒwēčži polne
 hnady a prawdy a ƒo jemu
 ſa to džaſowal, ſo je jutram
 ſthadžečž daſ w twojeje
 wutrobje, w twojim žiwjenju.

Ahrjſtuſeje, temu kralej!

Tom' kralej, kiž ƒam k ƒmjereži džeſche
 Sa naſ a naſche žiwjenje,
 Haj, ƒwoju krej tež pšchelaſ bēsche,
 Budž cžeſež hač do wſchej' wēčnoſeže.
 Duž cžeſeže jeho ƒwajatu krej,
 Ta cžičži naſ wot hrēchow ſrej.

Tón kral je moju duſchu wumohl,
 Hdže druhdže, hač na Golgatha,
 Tam bēži moje ſbože ſ ranow,
 Mje wumó ſ hrēſchnoh' hubjenſtwa,
 Tam žiwjenje wón ſa mnje da
 A pšcheſ ƒmjerečž ſ Wótzom wujedna.

Tom' druhom' dyrbial ja ƒo poddacž
 Hač tebi, kralo na ſchjžu,
 Čži žiwjenje a krej čžu ſawdacž,
 Haj, moju zylu wutrobu,
 Čšo k twojom' ſchjžeje pſchjſaham
 Kaž bēdžeſ a twój poddan ƒam.

O, daſ mi k jēdži twoje manna
 A ſ winom wjeſ'la wofſcheſ mje,
 Dha mje tu ničo njeſatama,
 We twojim Duchu pſchekraſni mje,
 Dha džeři wſchēdnu hoſežinu
 O kralo, ſ tobu we njeju.

Ernst Helaß.

Wſchelate ſ bliſka a ſ daloka.

Čserbſki pſchidawſ k Jörſte-
 rowej cžitanzy ſa ſchule budže
 w bližſchim čžaſu dočziſch-
 ežany. S tym njeđyrbi ƒo
 na žane waſchuje Bartkovej
 cžitanzy konkurrenza cžiničž,
 pſchetož Bartkowa cžitanka
 móže dale w tych ſchulach
 woſtačž, hdžež je ƒo hač
 do teho čžaſa trjebala. We
 wjele ƒerbſkich ſchulach paſ
 ƒo hižo dlēſchi čžaſ po
 Jörſterowej cžitanzy wučzi.
 Hdž paſ nětko do tutych
 ſchulow, hdžež je tale nēmſka
 cžitanka, ƒerbſki pſchidawſ
 pſchindže, ſo bychu džečži
 nawukle tež ƒerbſki cžitacž,
 dyrbimy to ſradweču pſchiječž.

Wutoru a ƒrijedu po jutrach
 budže, kaž ƒmy hižo woſjewili,
 ſkoty jubilej naſcheje Macžizy
 Čserbſkeje. Čsrijedu ƒo tež
 ſakladny kamjeſ k nowemu
 Macžicžnemu domej položi.
 Lubi Čserbja! njeſthomdžmy
 ƒo tónle ſa naſch žylu lud
 wulzy wažny ƒwjedžeſ wu-
 pytačž a pſchinjeſmy k twarej
 naſcheho doma ƒwój jubilejſki
 dar.

Mj podachmy w poſlednim
 cžiſle ƒwojim cžitarjam wo-
 braſaj ſchjžneje zyrkwe
 w Draždžanach. Čnutſkow-
 nje je zyrkej pšcheſ woheſ
 zyle ſanicžena a wutrobu ſa-
 boli, hdž nuteſ pohladaſch
 do puſteho přidneho ruma.

Alle Bohu budž džaſ, wone ƒu ƒo ƒmilne wutrobje namafale, kotrež
 je ƒmilnej wutrobu nowotwar ipēchuja. Kaſ ƒlyſchimy, je ƒo
 hižo 45,000 hr. dobrowólnych darow nawdalo. Č twarjenjom je
 ƒo ſapocžalo.

Čandženy ſchtwórtk je ſtatny ſekretar dr. je Čhečžepan
 wumrjeſ. Wón ma wulke ſaſlužby wo ſarjadowanje poſtſkeho
 wobſthada a bēsche po wſchēm ƒwēče widženy a cžeſeženy. Naſch
 lud jemu džaſowne wopomnječe ſdžeři.

W Gričſkeje pſchi Theſſaliſkich mjeſach je k ſjawnej bitwje
 mjeſ Turkami a gričſkimi hromadami pſchjſchlo, kotrež ƒu
 ƒwobodnje hromadže ſtupile ſa ƒwój wótzny kraſ. Duž je wulki
 ſtrach, ſo wójna wudyrri, kotraž móhla zylu Europiſku do njemēra
 ſtajičž. Wóh tón Anjeſ čžyl naſ pšched tym ſwarnowacž a nam
 mēſ ſdžeřičž.

Wschetupz a ruczei.

(Bofraczowanje.)

„Tu wjedze pucz do swobody; psches lehy poczehujemy k mojemu pscheczalej Sunu na „kamien polny strózelow“; tón naß i radoßeju wita!“ ruczeje wón k swojim ludzom.

Bórny po tym roşdzěli wón wšch flote a šlěborniki, kotrež hiščeje meješe, mješ swojich ludzi, a hdyž běchu wječorne šmērki spadale, pušchězichu přenjeho do hlubiny. Běše to strašny, hewak paß tola fruty pucz. Zeleja, do stalow samjerczane, dzeržachu postronkowe rěble fruce. Na kónzu přenjeho rěbla pschipowješny šo drubi, potom třeczi, šchtwórti, pjaty, šešty a šedmy. Najprjedy šalěny Wjell dele, ja nim jeho mandželsta i płafazej džowecziczk, potom Haz; škóncznye pschindžechu wšchitzu druhy.

Hdyž běchu šo delka w lešnej huščinje wšchitzu šhromadžili, džechu woni škradžu dale; tola twóchnyč jim tola móžno njeběše. Šedny štražnik běše hižo w špocžatku něfajki džiwny ropot pihi štale wušlyšchal a běše tež něfajki jezin wuhladał, kotryž šo po šdaczu dele hibajše. Š cziha doběža wón k pschichodneji štraži a wot tam póšla i wažnej powješču do lešwa. Hižo ja pol hodžiny łafajše něhdže 100 mešchčanow w lešnej cžemnošči na to, šhto šo dale štanje. Nunje, hdyž šebi cžefanzy hižo myšlach, šo šu woni wukhowani, wuwalichu šo mešchčenjo je šwojeji khowanki i džiwim wołanjom.

Teho njeběše šo ani Wjell, ani Haz, ani hewak něchtó nadžal.

Wofomik běchu wšchitzu kaž šprostnjeni; potom walichu šo na šwojich pscheczimkow i šhroblošču kaž ma ju tón, kotryž chze šadwělowacž.

Tola wšcho běše poščže! Hižo pschindžechu tež druhy i lešwa je šapalenymi šmólnizami, i mjeczemi a i hlebijemi. Hiščeje šhwilku trajeseho wojowanje; potom cžišnychu wujowi wotrocžny šwoje brónje přecž a prošchachu wo šmilnošč. Běše cžrjódžicžka mała, kotraž móžeše wo šmilnošč prošnyč; najwjažy bē šabitnyh. Tež Haz a Wjell a jeho mandželsta, kotraž běše šwojeho mandželšeho psched nješcheczeliškim mjeczom šchitowacž chžyla, ležachu na šemi. Šatych wotrocžow šputachu. Wjellowa džoweczicžka džeržeše šo žaloščo šhtoma: ju wša dobrocžiwny Šandrij ja rucžku a ju šmērujo: „Bój jenož šo mnu; tebi šo ničžo nještanje!“

Worwyh woštajichu ležo, doniž šo džiwja lešna šwērina nad nimi nješmili; jenož ja Wjellowu mandželšku wurychu šhētije hiščeje row a šhrowachu ju do njeho i krotkeji modlitwu.

Na drubi džēn šalěschu po rěblach na šapuščeny hród. Wšchē murje, kotrež tu hiščeje štejachu, rošlamachu, kamjenje šmjetachu do hlubiny. Wódnju džēru šamjetachu i rošpadankami a i popjelom. Hdyž běše wšcho šapuščene, wotlamachu mešchčenjo lešwo a cžehujechu wotřal. Žitawšy podachu šo do šwojeho mešta a Draždžancženjo cžehujechu tež domoj. Tola přjedy šebje běchu hižo póšlnikow póšłali, kotřiž mejachu škóncznye dohycze wošjewicž.

Hižo ja leto běchu šo na rošpadankach Šymišeho kamjenja šowy a rapaki šašnydlile. Hdyž šo tam hdy puczowar šamlutki šabludzi, abo hdyž hoštwjer pschi wopušchčennyh štalach džiwinu honješe, wulecži ptacžina šchřecžo a rapajo. Lētštotetki dołho rěfachu ludžo teho dla tuteji štale „rapacži kamjen“.

* * *

Šoll a wješelosč, pschi šacžehujenju dohwyarjow w Draždžanach šnježazej, běšchtej nimo. Naša šeūdže šo k pošedženju, šo by šebi šradžila, šhto ma šo i jatymi štacž. Šradžichu šebi šhētije: šubježnyh bratrow wotřudžichu wšchitkich na šchibježnu.

„Nětko paß, moji šwērni, šhto šapocžnjemy i džoweczicžku wuja je Šymišeho kamjenja?“ woprašča šo Wušmanez šnješ. „Wny, Arnoldez šnješo, budžecze šawčecze wješeli, šo ju bōrny wotbudžecze!“

„Ně wšchal, ně, šnješ mešchčanowita! Wona je štrachej a šmjercži wucželka. Ša a moja mandželsta nješšmoj ju jenož na krotki cžap k šebi wšaloj, hdyž ničtó wo nju njerodžeše. Ně! šmilnošč chžemoj nad njej wopofašč; našch šnješ a šbōžnik Šešuš šhryštuš, kotryž budž šhwaleny hacž do wěcžnoščje, njeje podarmo wo lubošči přēdowal, kotruž mamy šwojim nješcheczalam wopofašč. Wona woštanje pschi naju, tak pscheju šebi ja, tak pscheje šebi moja mandželsta — a to na pschezo!“

Wšchitzu šo móžnje džiwachu, a mnošy to šmilnemu radnemu šnješeji wotradžowachu; wón paß pschi tym wošta — a tak šadžichu tule džiwju wotnožku do šahrodki šchecžijanskeje šwōjby.

Běše to rjany wobraš, hdyž šnješni Šeša wječor mješ kōžkomaj šwojeje šamšneje džoweczicžki a pschijomnizy šteješe. Tež ša tule meješe te šame luboščiwe cžucža, te šame kēžbliwe wōcžto, a ju ša hloječku wšawšchi, rjetny k njej: „Wobohušchka šhrotka, ja chžu tvoja šwērna macželka hycž!“

Žuja holecžka wuroni šylšecžku a jeje hubje šdychnyšchtej: „Ach, tak šče wy luboščiwa a dobrocžiw!“ A i tymile šlowami šešhadža we wobemaj wutrobomaj škóncžto lubošče, škóncžto, kotrež šo we wobemaj wutrobomaj nišdy wjažy nješšhowa.

(Bofraczowanje.)

Jutry.

Šlōž: Wožo, šnježe, teho šwēta.

Halleluja! ranje šwita,
Šbōžny džēn nam šešhadža,
Šešuša džēnš' i rowa wita
Šeho šyla wērjaza;
Š rowa polny kražnoščje
Šešuš horje štamyl je.

Budž nam rjenje powitany
Šešu, i rowa štanjeny;
Nětk wjaž' nješšmy wurudženi,
Dokelž nětko wēščzi šmy,
Šo, hdyž i rowa štamyl šy,
Wny tež i rowa poūdžemy.

Šehnjo ty šy pschewinylo
Šeliku móž, móž cžertowšku,
Šsmjertne šwjaški roštorhnylo,
Šebi k noham leža tu:
To wutroby štyšniwe
Čžini nam tak wješele.

Wotwaleny kamjen i rowa
Čžini kōž wšchēch štaroščow;
Nětk naß Šešuš k šebi wola:
„Šaplacžil šym hrēšchny dołh,
Ša waš wšchitkich wumóhl šym,
Wotewril i tym nješjo wšchēm.“

Dowjedze naß šmjercž do rowa,
Kaž to wēny šawērny,
Šešuš naß šaš' i njeho wola
Šiches te trubny jandželške;
Tehdy i rowa štanjeni
Wulke jutry šwjeczimy.

Duž džēnš' i wješ'tom šašpēwajmy
Šjane šhēr'šche jutrowne;
Šešušej cžešč, šhwalbu dajmy
Halleluja wješele;
Šswjeczmy jutry w šwjatosčzi,
Šunu tež we wēcžnoščzi.

Halleluja! kražne ranje,
Džēn toh' šbōžnoh' wješela;
Šešuš džēnša i rowa štanje,
Šsmjercž je i Woha poščjeta;
Nětk nam blyščcži našdala
Hižo kražnošč nješješa.

E. Šelaš.

Dališche dary ja wbohe armeniške šhrotu:

W. W. w Budyšchinku	1 hr. — w.
W. W. i Budyšchina	1 " — "

Wšcho šhromadže: 2 hr. — w.

W mjenje wobohich šhrotow šo wutrobny džal praži

Š. Šolč, šarač.